

да отстѣпи, но кметѣтъ го бутна настрана. Тогава омразата, която бѣше се набрала въ душата му, прелѣ, причернѣ му на очитѣ и безѣ да му мисли много, измъкна ножа си и го заби въ гърдитѣ на кмета.

Тринайсѣтъ години лежа въ затвора за това убийство. Имаше много време да мисли, за да се разкае, да падне и да се утаи всичката мжтилка на душата му. Той намрази не само злото, което бѣше направилъ, но и всѣко зло, прости на всички, които бѣха го обидили и огорчили, прости и на Йоргаке. Когато излѣзе отъ затвора, имаше само едно желание: да се радва на божия свѣтъ и да работи като миренъ, честенъ човѣкъ.

Той бѣше възниськъ, широкоплещестъ, съ голѣма глава и силно изпъкнали очи. „Какво се кокорчишъ като жаба?“ — тъй му казваха. Смѣтаха го за глупавъ, товарѣха го прѣкомѣрно съ работа, като животно, отяждаха отъ заплатата му, оскърбяваха го. А като се научаваха, че е бивалъ въ затвора, уреждаха набързо смѣткитѣ си съ него и го пращаха да си върви. Това се повтаряше многашъ, като, той изгуби търпение, озлоби се. Струишъ му се, че само единъ човѣкъ е виновенъ. Искаше чки-тѣ му нещастия: Йоргаке. И тѣмъ е единъ стъ оставаше гладенъ и ходѣше въ една суха по-мисли, че най-голѣмото зло, и калнѣто се направилъ, е не дето го накараше тѣмъ очи,